

בש"פ 8076/15 - סאלח סלימאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8076/15

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: סאלח סלימאן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי נצרת מיום
24.11.2015 במ"ת 41248-09-15 שניתן על ידי כבוד
השופט ע' עיילבוני

בשם העורר: עו"ד איברהים סולימאן

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'; עו"ד גדי צפריר

החלטה

- מונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (מ"ת 41248-09-15, כב' השופט ע' עיילבוני) לפיה נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. נגד העורר ושני נאשמים נוספים (להלן: נאשמים 1 ו-3) הוגש כתב אישום, המייחס לעורר ונאשם 1 ביצוע עבירות של רצח, חבלה בכוונה מחמירה ויריות בשטח מגורים. עולה מטענות הצדדים כי לכאורה המנוח נהרג מיריות נשק שהחזיק נאשם 1, בהיותו נוסע ברכב בו נהג העורר. טענתו העיקרית של העורר מופנית כנגד הקביעה לפיה הוכח לכאורה כי העורר ביצע מעשה רצח בגדר מבצע בצוותא.
- מכתב האישום מצטייר התמונה העובדתית הבאה: חודשיים לפני מועד הרצח החזיקו נאשמים 1 ו-3 מספר כלי נשק אותם החביאו בבור באדמה. נאשם 1 והעורר הינם קרובי משפחה ונמצאים בידידות. ברקע לעבירה, אירוסיה

עמוד 1

של מהא סלימאן (להלן: מהא) למועאד חג'יר. נאשם 1 הוא בן דודו של אביה של מהא, ודודה מצד אמה. מספר שבועות לפני אירוע הרצח הודיע נאשם 1 כי לדעתו מועאד אינו מתאים להינשא למהא. נאשם 1 ניסה להביא להפסקת האירוסין ואף אמר שיגרום למוותו של מועאד ובני משפחה נוספים אם האירוסין לא יבוטלו. יום לפני ביצוע הרצח נאשם 1 ניגש לרכב בו ישבו מועאד ומהא, היכה את מועאד באגרופ, קילל אותו ואיים עליו כי יהרגו באמצעות אקדח אותו החזיק. למחרת, בתאריך 30.8.2015, התקשר נאשם 1 לעורר וביקש ממנו שיגיע אליו ברכב. העורר נענה לבקשה ונהג לכיוון ביתו של נאשם 1 ברכבו - סובארו אימפרזה. משהגיע העורר לכביש הסמוך לבית, נאשם 1 אשר המתין לו בצד הכביש נכנס במהירות לרכבו. השניים נסעו מהמקום במהירות כשבחזקתם כלי נשק, המשיכו בנסיעה כאשר העורר הוא הנהג, ולאחר מרחק קצר פנו לאזור מגורי משפחת חג'יר. באותה העת הגיעו תאמר חג'יר (להלן: המנוח), אחיו של מועאד, ומחמוד טחבש, בהליכה רגלית אל אזור האירוע. נאשם 1 והעורר זיהו את המנוח ומחמד על הכביש, התקרבו אליהם עם רכבם ומתוכו ירו עליהם יריות. המנוח ומחמוד נפגעו שניהם. לאחר מכן, העורר ונאשם 1 המשיכו בנסיעה וכשהגיעו בסמוך לבית חג'יר ירו בכלי נשק לכיוון הבית. כתוצאה מהירי נפגע המנוח, ומוותו נגרם מפצעיו. כמו כן נגרם למחמוד שפשוף שטחי בחלק העליון של ירך שמאל.

3. הסנגור טוען כי לא הוכחו יסודות העבירה, וכי אין בסיס לקבוע שלעורר ולנאשם 1 היתה תכנית משותפת לרצח. בהעדר ראיות לכאורה לא ניתן לעצרו. כן טען כי רמת מסוכנותו של העורר איננה גבוהה כפי שנקבע בתסקיר; כי ניתן בתסקיר משקל יתר לעמדת משפחת המנוח באשר להמשך מעצרו של העורר; ושקיימת חלופת מעצר.

אומר כבר עתה, כי בהינתן מהות וחומרת העבירה - רצח - ועוצמת החזקה הסטטוטורית בדבר מסוכנותו של נאשם שהואשם בעבירה זו, בכלל, או בפרט העורר על נסיבות המקרה, נדמה כי ההכרעה תלויה בקיומן או אי קיומן של ראיות לכאורה.

4. כאמור, הסנגור מדגיש כי אין כל בסיס למסקנה כי בהנחה שנאשם 1 ירה במנוח, שנרקמה בינו לבין העורר תכנית משותפת, אפילו ברמה הספונטנית, לביצוע העבירה. ברמת הכלל, ראיות לכאורה הן חומר גולמי שטרם עבר את עיבוד המשפט הפלילי, ושכוחן להביא, בסיכוי סביר, להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בסיום ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). ברמה הקונקרטית, עולה כי הוכח לכאורה שהעורר נהג ברכב, ושהאט בנסיעתו טרם הפנייה לרחוב בו אירע הרצח. יוצא כי תפקידו של העורר, על פני הדברים, מכניס אותו למעגל הפנימי של ביצוע העבירה. באשר לטענת הסנגור לפיה ייתכן ונוכחות מרשו באזור היתה תמימה, דהיינו, הוא לא ידע על כוונתו של נאשם 1 לעשות שימוש בנשק, נדגיש זאת - התשתית הנסיבתית לצורך הרף הנדרש בבקשה מעין זו קיימת. בחקירה העורר לא מסר גרסה בדבר מעשה הירי של נאשם 1. אכן טען העורר כי ירד מהרכב טרם הפנייה, אך כשנשאל על פרטים הנוגעים לגרסתו, שמר על זכות השתיקה. בנוסף, עדי ראיה מסרו כי לא ראו שירד העורר מהרכב טרם הפנייה לרחוב, שמיד לאחריה התבצע הירי. השילוב של התשתית הנסיבתית והעדר גרסה מטעם העורר באשר להשתלשלות האירוע, דיו בשלב זה. כך עולה מנסיבות העניין. ודוק - העורר נהנה מחזקת החפות. כדי להרשיע את העורר יהיה על התביעה להוכיח את מעורבותו ברצח מעל לכל ספק סביר. דא עקא, זה אינו המבחן בשלב המעצר עד תום ההליכים. הראיות, לרבות עדי הראייה וגרסת העורר, מבססות כנדרש קיומה של תשתית ראייתית לכאורה לפיה נוכחותו של העורר אינה מקרית או תמימה, אלא הוא מעורב במעשה שהביא לקטילת חייו של המנוח.

לנוכח מסקנה זו, ובהנחה שעבר את העבירה, הרי שעילת המעצר רבת עוצמה. באשר למסוכנות העורר - התרשמותו של שירות המבחן בתסקיר הראשון היא שהעורר הינו אדם נורמטיבי ומאוזן. אך, בתסקיר השלישי והאחרון שהגיש שירות המבחן בעניינו של העורר, מתאריך 17.11.2015, ציין השירות כי אין בידו "לשלול רמת סיכון הנלווית

ממהלך שחרורו של [העורר] לחלופת מעצר". בהתאם, נמנע השירות מלהמליץ על שחרור העורר ממעצרו. אף אם נקבל את טענת הסנגור כי בדיקת עמדת משפחת המנוח בדבר שחרור העורר זכתה להתייחסות רחבה מדי, עדיין מסקנת שירות המבחן בעינה עומדת.

הנה כי כן, התביעה הצביעה על קיומן של ראיות לכאורה על מעורבותו של העורר בעבירת הרצח, לרבות תכנית משותפת בינו לבין נאשם 1. מסוכנותו של העורר רבה היא, ויש לדחות את האפשרות של שחרור העורר לחלופה מטעמים ענייניים ומצטברים.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ו (5.1.2016).

ש ו פ ט
